

Libris .RO

Respect pentru oamănii

MAGISTERIUM

GARTEA A PATRA

MASCA
DE ARGINT

HOLLY BLACK ȘI
CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

ILUSTRAȚII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

— 2017 —

CAPITOLUL ȘASE

CALL AUZI GEAMĂTUL de groază al Tamarei. Se împletici în spate, dar Jasper o prinse de braț. Call nu o putea face. Încremenise!

Pe masă era chiar Aaron, nu exista nicio îndoială. Zăcea întins pe spate. Părul lui blond fusese pieptănat. Ochiul lui verde era deschis și pustiu.

Havoc își lăsă capul pe spate și scoase un singur urlet îngrozitor de însingurare, abandonare și spaimă. Era ca și cum ar fi scos sunetul pe care Call nu-l putea scoate. Reverbera la nesfârșit în urechile lui Call, al cărui corp începu să tremure.

— Dumnezeu, oprește urletul ăsta...

Era Alex Strike, care apăruse lângă ei îmbrăcat în pijamaua lui de mătase neagră. Arăta bosumflat, adormit și supărat, dar privirea îi deveni dintr-odată disprețuitoare.

— Ah, văd că ai hotărât să le arăți ce se întâmplă *cu adevărat* pe-aici.

Tamara, Call și Jasper îl urmăreau cu groază cum se apropie de masă și trage deoparte cearșaful. Aaron purta haina în care intenționaseră să-l îngroape – uniforma din Anul de Bronz. Alex îi ridică una dintre încheieturi, la care străluci brățara lui. Banda era presărată cu pietre primite pentru eroism, alături de pietrele pentru Anii de Fier, Cupru și Bronz. Și piatra neagră a haosului, căci fusese un Makar.

Mult bine îi făcuseră, gândi cu amărăciune Call. Alex îi furase magia, iar acum era doar o carapace – o carapace care odată găzduise viață, suflet și haos și pe Aaron.

— Nu-l atinge, mârâi Call.

Alex dădu drumul mâinii lui Aaron care, inertă, căzu cu zgomot pe masă.

— Mort, spuse el vesel. *Muerto!*

— Cred c-am înțeles ideea, spuse Jasper. Mulțam!

— Ce se întâmplă? spuse Tamara cu voce pierită. De ce se află Aaron aici? Magisteriumul va băga de seamă că lipsește corpul.

Maestrul Joseph rămăsese lângă ușă, urmărindu-i cu o liniște sinistră. Acum se îndreptă spre centrul camerei, măsurându-l pe Aaron cu ochii, de parcă s-ar fi găsit într-o eprubetă.

— Păi, deja au aflat. A fost luat cu ceva timp în urmă. Nu au avut nimic de zis, căci n-ar fi fost nicidecum în interesul lor ca lumea magilor să afle că au dat greș și cu chestia asta. Să pierzi corpul unui Makar mort, după ce nu au băgat de seamă că l-au avut printre ei, trei ani, pe Inamicul Morții? Adunarea ar fi explodat.

— Ca să fim corecți față de Call, spuse Jasper, n-ar fi fost chiar așa de ușor să bănuiești că el era. Este foarte viclean.

Havoc se smucea în prinsoarea lui Call. Acesta îi dădu drumul. Se simțea prea amortit ca să-i mai pese dacă Havoc voia să se repeadă la Maestrul Joseph ca să-l muște de față.

Dar Havoc nu asta urmărea. În schimb, se apropie de masa pe care zăcea corpul lui Aaron, aduldacă înduioșător și se băgă sub ea.

— Nu pricep, spuse Tamara, căznindu-se să-și oprească lacrimile. Ce noimă au toate astea? Nimeni nu poate învia morții! Constantine nu a reușit și de aceea avem Călăreții Haosului.

— Constantine *ar fi putut*, spuse Maestrul Joseph. Mai avea nevoie doar de câteva zile până la reușită, când a izbucnit al Treilea Război al Magilor. Apoi, din pricina Masacrului Rece, a fost silit să o ia de la început. Dar el – tu – o poate face acum. Iscușița era în sufletul lui, iar sufletul lui este aici, în tine, Call!

Call privi la Aaron întins pe masă. Pentru prima oară, spusele Maestrului Joseph nu mai păreau așa de nebunești. Moartea era groaznică – Alastair încă o deplângea pe Sarah, și trecuse mai mult de un deceniu de la moartea ei. Lui Call i-ar fi plăcut să aibă o mamă, chiar dacă ar fi manifestat unele rezerve față de el. Și toți cei care-l urau aveau acest sentiment, întrucât Constantine Madden îl luase pe unul dintre ei. Dacă el, Callum Hunt, ar putea învia realmente oamenii morți, nu doar pe jumătate, ca în cazul înfricoșătorilor Călăreți ai Haosului, ci să-i învie de-a binelea, ei l-ar fi iertat. L-ar fi iertat pentru orice.

Și l-ar fi avut din nou pe Aaron drept cel mai bun prieten. Aaron, viu, răsând. Aaron, renăscut. Tamara nu și-ar mai face griji că a greșit alegând să-l salveze. Call nu i-ar mai simți lipsa. Lucrurile ar intra iarăși pe vechiul făgaș.

— Iată înțelegerea pe care doresc s-o fac, urmă Maestrul Joseph. Callum, tu rămâi aici și te străduiești să-l învie pe Aaron din morți. Alex te va ajuta, căci el este arhitectul acestui nefericit accident.

Call se pregătea să precizeze că moartea lui Aaron nu fusese nicidecum un accident și că Alex era ucigașul, dar Maestrul Joseph nu-și întrerupsese vorba:

— Vei avea acces la notițele lui Constantine și vei putea apela la experiența mea. De îndată ce-l vei aduce înapoi pe Aaron, te poți hotărî să-ți urmezi destinul și să pui capăt morții... sau poți să pleci pentru totdeauna. Dacă vei decide să pleci, Callum, voi fi de acord. Voi accepta faptul că nu este destul din Constantine Madden în tine și te voi elibera de destinul lui.

Pentru o clipă, Call crezu că nu-l aude bine pe Maestrul Joseph. După toată strădania sa, îl va lăsa să plece?

— Dar Tamara și Jasper? întrebă Call. Și Aaron?

— Toți puteți pleca, promise Maestrul Joseph. Tamara, Jasper, Aaron, Havoc. Puteți pleca cu toții. Tot ceea ce îți cer este asta: îl duci pe Aaron în fața Adunării, ca să vadă de ce suntem în stare. Dacă vor vrea în continuare război, atunci așa să fie. Dar am sentimentul că, văzând pe unul dintre cei îndrăgiți de ei readus la viață, își vor schimba intențiile. Pentru că, dacă-ți poți învia prietenul, atunci îi vei putea învia și pe prietenii lor. Pe soții și soțiile lor. Pe părinții lor. Pe copiii lor. *Toți* au pierdut pe câte cineva. Toți, adânc în inimile lor, ar fi vrut să mai trăiască încă puțin.

Tamara își dresе vocea. Nu mai privea spre Aaron, deși Call își dădu seama că asta ar fi vrut.

— Pare corect, spuse ea.

Call simți un val de ușurare. Se bucura că nu fusese lăsat singur. Dacă Tamara voia s-o facă, atunci era în regulă dacă și-o dorea și el.

— Dar, Callum, urmă Maestrul Joseph, dacă-ți vei simți inima tulburată de ceea ce ai făcut, dacă vei descoperi că membrii Adunării sunt niște lași, temându-se să sondeze adâncimile magiei haosului sau să lase pe altcineva s-o facă, atunci va trebui să rămâi cu noi. Tamara și Jasper, cât veți fi aici, vă voi instrui. Avem nevoie de tineri magi isteți ca voi. Ați auzit o mulțime de lucruri despre supușii Inamicului Morții. Probabil că vi s-a inoculat că am fi niște

ticăloși, dar, după ce veți petrece aici un timp, s-ar putea să vedeți că suntem altfel, așa cum ați fost în stare să-l despărțiți pe Call de poveștile înfricoșătoare despre Constantine Madden.

— Ne vei instrui? întrebă Jasper. În ce?

Maestrul Joseph îi zâmbi.

— Probabil că ați uitat că, pe vremuri, predam la Magisterium. Am școlit o mulțime de ucenici, majoritatea dintre ei neinteresati în magia haosului. I-am instruit pe părinții unor ucenici din Magisteriumul de azi.

Call își imaginează că părinții aceia nu se prea făleau că fuseseră elevii Maestrului Joseph. Se întrebă dacă odraslele lor cunoșteau acest fapt.

— Accepți înțelegerea? îl întrebă Maestrul Joseph pe Call.

Call privi la corpul lui Aaron și vru să spună da. Dacă ar fi existat vreo șansă să-l aducă înapoi pe Aaron, el, unul, voia s-o încerce.

Dar nu era vorba doar despre o serie de puncte de pe lista sa de Lord al Întunericului. Era chiar lista. Era înfăptuirea întregă. Spunând da, devenea un Lord al Întunericului. Și nu unul oarecare. Ci chiar Inamicul Morții.

Totuși Tamara nu se opusese și nu se opunea nici acum. Nici măcar Jasper nu avea ceva de spus împotriva. Și ei voiau ca Aaron să se reîntoarcă. Call știa asta. Constantine vrusese să-și aducă fratele înapoi, dar fusese cu totul altceva. Aaron era un om bun. Aaron nu trebuia să moară.

— Da, spuse Call. O s-o fac. O să-l aduc înapoi.

Maestrul Joseph zâmbi încordat, în vreme ce Alex se încruntă amenințător.

— Există o problemă pe care nu am menționat-o, spuse Maestrul Joseph.

— Nu poți să schimbi înțelegerea, protestă Tamara.

— Ah, nu-i vorba de asta!

Atitudinea Maestrului Joseph nu mai era nicidecum prietenoasă. Arăta dur și rece și înfricoșător, așa cum arătase când Call îl întâlnise pentru prima oară.

— Fii atent, dacă vei fugi din nou, voi ciopârți corpul lui Aaron astfel încât nu va mai exista nicio șansă să se întoarcă. Iar dacă vei fugi oricum, o să-lucid pe unul dintre voi. Eu, unul, voi respecta termenii înțelegerii noastre, atât timp cât îi veți respecta și voi.

Jasper trase adânc aer în piept.

— Nu-l poți ucide pe Call, spuse el. Ai nevoie de el. Este magul tău de haos.

— Acum și Alex are puterea haosului, răspunse Maestrul Joseph cu aceeași voce înspăimântătoare. Și-l avem pe Alkahest. Nu doar c-o să-lucid pe Call dacă e nevoie, dar am și mijloacele de a o face. Și pentru a-i lua și puterea.

Își aminti de cuvintele grele spuse de Maestrul Joseph la cină: *Hai să-i acordăm lui Call șansa de a afla cine este cu adevărat, căci, dacă nu o va face, o să-i iau puterea cu mâna mea.*

— Dar sunt convins că nu vom ajunge până acolo. Acum, la culcare.

Privirea înfricoșătoare dispăruse, Maestrul Joseph revenise la normal. Mă rog, la normalul lui.

— Vom începe studiul dis-de-dimineată.

Acestea fiind spuse, îi scoase din camera unde se găsea corpul lui Aaron, închizând ușa în spatele lui.

Privind pentru ultima oară în spate, Call se îndreptă spre scări. Urcându-le, se simți din cale-afară de istovit. Își începuse ziua în temniță și și-o încheiase acceptând să facă singurul lucru pe care crezuse că nu-l va face niciodată – să încerce să învie un mort.

Ajungând pe palierul de sus, o luă spre ușa de la camera sa, deși nu era sigur că va putea dormi acolo. Se întoarse spre Tamara, care se îndrepta spre camera roz.

— Pot să dorm la tine pe podea? o întrebă el. Odaia ta este singura care nu te înspăimântă.

— Și eu? întrebă Jasper, agățându-se de idee.

Tamara zâmbi în colțul gurii.

— Da. E în regulă.

Jasper fugi după lucrurile lui de noapte. La fel și Call. După ce se băgă în pijama, își trase salteaua în odaia Tamarei, așezând-o lângă picioarele tăbliei din spate de la patul ei.

Tamara stătea la fereastră, îmbrăcată tot în pijama, una albă, cu volane de dantelă. Îl privi pe Call intrând, iar el văzu cât de tulburată era.

Înlemni pe loc. Tamara arăta ca și cum și-ar fi pierdut și ultimul strop de spirit de luptă.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Aaron, spuse ea. Era oricum îngrozitor faptul că murise, dar ca Maestrul Joseph să-i mai fure și corpul... felul în care *arăta*, alb și rece pe masa aceea...

Call își mișcă picioarele fără să conștientizeze lucrul acesta. Nu putea s-o lase în starea aceea vrednică de plâns. Traversă odaia spre ea și întinse mâna cu intenția de a o bate pe umăr. Dar în momentul când ajunse lângă ea, Tamara își aruncă brațele pe după gâtul său și-și îngropă fața la pieptul lui.

Call rămase nemișcat, abia îndrăznind să respire. Își simțea inima aidoma unui balon scăpat din mână, zbătându-i-se în piept. O îmbrățișă cu grijă. Era micuță și caldă. Uneori, uita cât de micuță era, întrucât curajul ei părea uriaș în mintea lui.

Mirosea a săpun și a soare. Voia să-i adulmece parfumul, dar își dădu seama că un asemenea comportament ar fi putut părea ciudat și dătător de fiori.

Își aminti de cuvintele Anastasiei și, în ciuda repulsiei amintirii, pulsul prinse să i se accelereze într-atât încât crezu că Tamara o să bage de seamă.

— Call, spuse ea cu o voce înăbușită, mă temeam că, după dispariția lui Aaron, n-o să vrei să mai fii prietenul meu.

Call își simți inima în gât.

— Și eu mă temeam de același lucru.

— Deci nu-i adevărat, nu? spuse ea, ridicându-și spre el privirea întrebătoare. Suntem prieteni în continuare. Vom fi mereu prieteni, indiferent ce se va întâmpla.

El se trezi că-i atinge părul cu blândețe. Că îl mângâie chiar. Simțea că ar fi altcineva, nu Callum Hunt. Cineva care merita ca Tamarei Rajavi să-i pese de el.

— Da, spuse el cu surprindere și ușor panicat de cuvintele care-i ieșeau pe gură. Încă de când te-am întâlnit prima oară...

Ușa se deschise și cei doi se desprinseră iute. Intră Jasper, îmbrăcat într-o pijama plină de căluți, trăgând după el o pătură. Se înfășură în ea și se întinse în dreptul patului Tamarei, care se așeză pe marginea saltelei. Străduindu-se să pară indiferent, Call se tolăni pe patul său improvizat.

— Tocmai îi spuneam lui Call, zise Tamara, că trebuie să fim cu ochii-n patru. Neapărat.

— Și e ceva nou? întrebă Jasper.

— Maestrul Joseph intenționează să-i ia puterea lui Call cu ajutorul lui Alkahest, spuse Tamara, întorcându-se spre Call. Ia gândește-te, astfel *Maestrul Joseph* ar putea fi Inamicul Morții.

N-ar mai fi nevoie să se străduiască să-l silească pe Call să-i îndeplinească dorințele: și le va putea îndeplini singur!

— Dar el ține la sufletul lui Constantine, preciză Jasper.

— Știu, spuse Tamara. E limpede că el crede despre Call că are o șansă mai mare să învie morții. Altfel i-ar fi preluat de mult puterile. Și Call a făcut un lucru isteț că s-a prefăcut că o să colaboreze cu Maestrul Joseph la învierea lui Aaron.

S-a prefăcut că o să colaboreze? Call se simțise ca și cum ar fi plutit, iar acum se zdrobea de pământ. Tamara credea că el se prefăcea că va colabora cu Maestrul Joseph, că nu avea de gând să-l învie cu adevărat pe Aaron? Dar lui nici nu-i trecuse prin minte așa ceva, cu prefăcătoria. El chiar credea în înțelegerea făcută. El chiar credea că, pentru prima oară, nu alesese greșit.

Fuseseră așa de apropiați doar cu o clipă în urmă. Acum totul părea stricat, ca și cum ar fi încercat s-o păcălească.

— O să găsim noi o cale să ieșim de aici, îi spuse Tamara. Și vom vedea cum să punem mâna pe Alkahest. Dacă l-am putea șterpeli sau, și mai bine, dacă l-am putea distruge, tu te-ai afla în mai mare siguranță. Între timp, trebuie doar să pretinzi că te străduiești să-l învii pe Aaron.

— Da! spuse Call mult mai apăsător decât ar fi vrut. Să pretind. Sigur. Taman asta aveam intenția să fac.

Dar primind somnul liniștitor, avându-l alături pe Havoc să-i țină de cald, el știa deja că mințea. Ținea în continuare să-l aducă pe Aaron înapoi din morți.

Poate că nu era cel mai corect lucru, dar, dacă totul va reveni la fel cum fusese înainte, dacă Aaron va fi viu și cu toții vor fi fericiți, nu-i mai păsa dacă era corect sau nu.